

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/42713 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 14 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van
Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

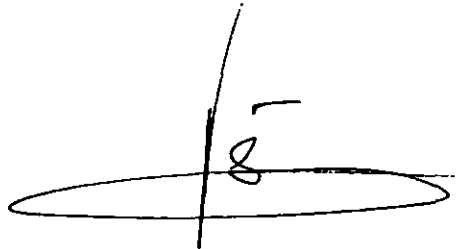
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 juli 2007

91-553.

Verzonden: 18 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 06 / 42713 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 8 augustus 2006

Kenmerk: 0411.07.0001

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 5 maart 2007.

I. PROCESVERLOOP

In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en/of de Minister van Justitie.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser op 1 september 2006 beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) ingesteld bij deze rechtbank. De gronden van beroep zijn aangevuld bij schrijven van 2 oktober 2006 en 9 januari 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 5 maart 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. M.E.T. Hogervorst, advocaat te Maastricht.

Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. R.P.G. van Bel, ambtenaar ten departemente.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op : heeft de Nepalese nationaliteit. Op 7 november 2004 heeft hij een aanvraag om een vergunning tot verblijf voor bepaalde tijd asiel ingediend. Ter onderbouwing van deze aanvraag heeft eiser – kort samengevat – het volgende aangevoerd.

Eiser is op of omstreeks 25 februari 2004 opgepakt door het leger omdat zij hem verdachten Maoïst te zijn. Vervolgens is hij een dag vastgehouden en daarna weer vrijgelaten. Op 9 maart 2004 zijn vier Maoïsten bij eiser aan de deur geweest. Zij hebben een vijf maanden oud kalf meegenomen en dit vervolgens geslacht. De volgende dag werd de gebeurtenis in de lokale krant gepubliceerd.

Een week na deze gebeurtenis beschuldigde de Maoïsten eiser van samenwerking met de pers. Eiser heeft uiteindelijk op 19 april 2004 het land verlaten omdat hij vreesde te worden vervolgd door de Maoïsten omdat zij van mening waren dat eiser hun gewapende strijd niet steunde en dat eiser met de autoriteiten samenwerkte en hen van informatie voorzag.

Reg.nr. 06/42 713 BEDPTDN

pagina 2 van 7

Op 4 of 5 november 2004 is eiser Nederland binnengereisd.

In het thans bestreden besluit stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. De afwijzing van de aanvraag van eiser is gebaseerd op artikel 31, eerste lid in verbinding met artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

Evenmin komt eiser in aanmerking voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

Eiser stelt zich op het standpunt dat hij wel in aanmerking komt voor de litigieuze verblijfsvergunning en heeft hiertoe het navolgende aangevoerd.

Eiser volhardt in zijn standpunt dat hij geen andere keuze had dan zijn paspoort aan de reisagent te geven. Hij had dit reeds eerder gedaan tijdens de reis en zijn paspoort ook iedere keer weer teruggekregen. Eiser verkeerde in de veronderstelling dat zijn reisagent het paspoort nog nodig had voor bepaalde formulieren en/of stempels.

Evenmin kon eiser via zijn echtgenote in het bezit komen van zijn identiteitskaart; hij heeft bovendien – zoals hij ook verklaard heeft – maar één keer contact met haar gehad.

Daarnaast hebben de Maoïsten zijn huis, land en familie volledig onder controle en kon hij derhalve zijn documenten onmogelijk uit zijn huis krijgen.

Eiser heeft een tweetal documenten overgelegd waaruit zijn identiteit valt op te maken, namelijk een brief van de plaatselijke autoriteiten van _____ waaruit naam, naam ouders, naam geboorteplaats van eiser blijkt, en een brief van de Communistische Partij. Verweerder heeft – ondanks herhaaldelijk verzoek van eiser – nagelaten deze stukken te vertalen. Eiser is van mening dat het bestreden besluit reeds hierom voor vernietiging in aanmerking komt; het onderzoek is onvolledig geweest althans op onzorgvuldige wijze verricht.

De overgelegde documenten met bijbehorende toelichting zouden voor verweerder voldoende aanleiding moeten zijn om nader onderzoek te verrichten. De documenten steunen verder het door eiser afgelegde asielrelaas.

Voorts persisteert eiser erbij dat hij daadwerkelijk _____ heeft. Eiser merkt op dat hij in eerste instantie – in België – niet wist dat hij zich in een ander land bevond. Nadat hij dit na zijn aanhouding ontdekte, werd hij angstig en heeft daarom een andere naam opgegeven. Eiser is van mening dat de reden voor opgave van een andere naam in zijn geval verschoonbaar is. Hij bestrijdt ten stelligste dat hij in België asiel wilde aanvragen. Uit de stukken die naar de rechtbank zijn gezonden door verweerder blijkt ook niet van een officiële aanvraag van eiser. Dat in de standaardverzoeken om overname over een 'aanvrager' wordt gerept doet daar niet aan af.

Subsidiair is eiser van mening dat hij hoe dan ook bij gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst een groot risico loopt een onmenselijke behandeling te moeten ondergaan. Zowel van de zijde van de Maoïsten als van de zijde van de overheid zijn die problemen te verwachten hetgeen eiser overigens al heeft moeten ervaren ten tijde van zijn aanwezigheid aldaar. In dit verband verwijst eiser (met nadruk) naar het arrest _____ tegen Nederland van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zoals ook de rechtbank Amsterdam heeft overwogen in haar uitspraak van 1 juni 2006, nr. 2061050, dient verweerder andere criteria te hanteren bij de beoordeling van de geloofwaardigheid in verband met een dreigende schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Ten slotte is eiser van mening dat verweerder ten onrechte geen categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Nepal voert. Uit diverse bronnen blijkt dat de situatie aldaar met de dag verslechterd.

Verwezen zij naar persberichten van Amnesty International 19 januari 2006 en 23 maart 2006, een Briefing Paper van Human Rights Watch, het Asia Report no. 111, gedateerd van 31 januari 2006 van de International Crisis Group en een artikel uit de Volkskrant van 11 april 2006. Al deze berichten zijn van recenter datum dan het ambtsbericht waarop verweerder zich baseert.

Reg.nr. 06/42713 BEDPTDN

pagina 3 van 7

De rechtbank overweegt allereerst het navolgende.

Eiser heeft in beroep verwezen naar een niet gepubliceerde uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 1 juni 2006, nr. 2061050. Nu eiser heeft nagelaten deze uitspraak te overleggen, kan deze – gelet op het gestelde in artikel 2.8, elfde lid, van de Procesregeling Vreemdelingenkamers – niet bij de onderhavige beoordeling worden betrokken.

Voorts overweegt de rechtbank ten aanzien van de bij schrijven van 9 januari 2007 overgelegde geboorteakte dat deze – wegens strijd met de goede procesorde – evenmin bij de beoordeling van dit geschil betrokken kan worden, nu deze geboorteakte eerder overgelegd had kunnen worden.

De rechtbank overweegt voorts het navolgende.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003, JV 2003/103), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Als zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, mogen ingevolge artikel 31 van de Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

In het bestreden besluit is uiteen gezet dat eiser ter staving van zijn aanvraag onvoldoende bescheiden die voor de beoordeling van zijn aanvraag noodzakelijk zijn heeft overgelegd.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder het ontbreken van documenten ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, reisroute en asielrelaas niet aan eiser heeft mogen toerekenen. Het afstaan van zijn paspoort en reisdocumenten aan zijn reisagent kan niet worden aangemerkt als een verschoonbare reden voor het ontbreken van documenten. Blijkens vaste jurisprudentie van de Afdeling, de rechtbank noemt onder meer de uitspraak van 23 januari 2004, gepubliceerd in JV 2004, 104, is het, wat er ook zij van de afhankelijkheid van een reisagent, de eigen verantwoordelijkheid van de vreemdeling om – waar mogelijk – de reisroute en het asielrelaas te onderbouwen met documenten.

Eiser heeft weliswaar op 17 november 2005 twee documenten ter ondersteuning van zijn

aanvraag ingebracht, echter beide documenten kunnen ingevolge onderdeel C1/5.8.2 van de Vc 2000 niet worden aangemerkt als officiële identiteitsdocumenten.

De rechtbank overweegt ten aanzien van eisers grief dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door na te laten de overgelegde documenten nader te onderzoeken dat dit verweerder niet tot een ander oordeel had hoeven leiden. Daargelaten de omstandigheid dat de overgelegde documenten ingevolge het ter zake vigerende beleid niet kunnen worden aangemerkt als officiële identiteitsdocumenten, heeft eiser door in België een andere naam op te geven zelf gezorgd voor twijfel aan de door hem gestelde identiteit; niet duidelijk is of de overgelegde documenten op eiser betrekking hebben.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van iemand die van Nepal naar India en van India naar Nederland is gereisd, mag worden verwacht dat hij (enig) indicatief bewijs hiervan kan overleggen. Van eiser mag verwacht worden dat hij in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Immers, van eiser mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als onder andere via welke landen eiser naar Nederland is gereisd, op welke datum hij is vertrokken, met welke luchtvaartmaatschappij hij naar Nederland is gevlogen en wanneer hij in Nederland is aangekomen. De door eiser gegeven verklaring voor het ontbreken van een gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de door hem gevolgde reisroute heeft verweerder als onvoldoende van de hand mogen wijzen.

Ten overvloede overweegt de rechtbank dat – ingevolge het bepaalde in onderdeel C1/5.8.3 van de Vc 2000 – het reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van 'het toerekenbaar ontbreken van documenten', indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken, dan wel dat de vreemdeling geenszins coherente, verifieerbare verklaringen aangaande de reis kan afleggen en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker.

Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt mogen stellen dat eiser aldus afbreuk heeft gedaan aan de in beginsel aanwezige bereidheid om zijn relaas, voor zover consistent en niet onaannemelijk, voor waar te houden, in zoverre redelijkerwijs geen onderbouwing kan worden gevergd.

Evenmin is er grond is om te oordelen dat verweerder niet in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat het asielrelaas van eiser de in het licht daarvan vereiste positieve overtuigingskracht mist en derhalve ongeloofwaardig is. Daarbij heeft verweerder het volgende in aanmerking mogen nemen.

Uit informatie van de Belgische autoriteiten is gebleken dat eiser op 22 februari 2005, tijdens zijn lopende asielprocedure hier te lande, asiel heeft aangevraagd in België. De omstandigheid dat eiser zich bij zijn asielaanvraag in België heeft bediend van een andere identiteit dan zijn in Nederland opgegeven identiteit te weten, geboren op

te heeft voor verweerder – naar het oordeel van de rechtbank – aanleiding mogen zijn om ernstig te twijfelen aan de gestelde identiteit en de geloofwaardigheid van eisers verklaringen.

Hierbij heeft verweerder in aanmerking mogen nemen dat eiser in eerste instantie tijdens het aanvullend gehoor heeft ontkend dat hij Nederland sinds zijn asielaanvraag heeft verlaten en eerst na confrontatie met de gegevens van de Belgische autoriteiten heeft toegegeven in België te zijn geweest. De enkele verklaring van eiser dat hij in de veronderstelling verkeerde dat België en Nederland één land zijn, doet hier niet aan af. Evenmin is eisers verklaring dat hij in België een andere naam heeft opgegeven omdat hij bang was vanwege zijn aanhouding een verschoonbare reden voor het geven van een valse naam. Bovendien blijft eiser bij zijn verklaring dat hij geen asiel heeft aangevraagd, terwijl uit informatie van de Belgische autoriteiten blijkt dat hij op 22 februari 2005 asiel heeft aangevraagd.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich gelet op het vorenstaande in redelijkheid op het standpunt heeft gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan eisers asielrelaas.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen bestaat er evenmin grond voor het oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in zijn persoonlijke feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder heeft terecht geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor de verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. De verwijzing van eiser in dit kader naar het eerdergenoemde arrest kan niet tot een ander oordeel leiden.

Immers, het EHRM heeft in rechtsoverweging 49 van het eerdergenoemde arrest benadrukt dat het in gevallen van klachten over schending van artikel 3 van het EVRM aan de klager is om aan de autoriteiten van het land waar hij bescherming zoekt zoveel mogelijk materiaal en informatie te verschaffen om het risico van een eventuele uitzetting te kunnen beoordelen. Hieruit volgt niet dat aan het ontbreken van documenten geen betekenis zou mogen worden gehecht en evenmin dat een Staat bij de beoordeling van een asielaanvraag, in geval van het ontbreken van documenten, van het relaas geen positieve overtuigingskracht zou mogen verlangen.

Met betrekking tot eisers beroep op het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank als volgt.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning asiel worden verleend aan de vreemdeling voor wie terugkeer naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 25 februari 2003 (JV 2003/138) overweegt de rechtbank dat de vraag of een asielzoeker op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 voor toelating in aanmerking komt moet worden beantwoord aan de hand van een beoordeling van de algehele situatie in het land van herkomst. Ter zake daarvan komt verweerder een ruime beoordelingsmarge toe, waarvan de aanwending toetsing in rechte slechts dan niet kan doorstaan, indien geoordeeld moet worden dat het besluit niet voldoet aan de wettelijke voorschriften, dan wel verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen en gegeven de feitelijke grondslag ervan, niet in redelijkheid tot zijn beslissing heeft kunnen komen. Het is de taak van de rechter de beoordeling door verweerder van de algehele situatie van het land van herkomst, die veelal tot stand pleegt te komen in overleg met de Tweede Kamer der Staten-Generaal, aan die maatstaven te toetsen, niet om een eigen oordeel omtrent de algehele - en veiligheidssituatie aldaar in de plaats van dat van verweerder te stellen. De rechter dient het desbetreffende oordeel van verweerder in beginsel te respecteren.

Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat de situatie in Nepal niet zodanig is gebleken dat een categoriaal beschermingsbeleid noodzakelijk wordt geacht. Blijkens het verweerschrift handhaaft verweerder dit standpunt. Het westen van Nepal wordt weliswaar categoriaal beschermingswaardig geacht, echter op basis van het ambtsbericht van 29 september 2004 wordt voor asielzoekers afkomstig uit Nepal een verblijfsalternatief elders in Nepal aanwezig geacht (en dan met name in de grote steden).

In het verschijnen van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 30 september 2005 heeft verweerder geen aanleiding gezien tot het instellen van een beleid van categoriale bescherming ten aanzien van Nepal. Blijkens Wijzigingsbesluit

Reg.nr. 06/42 713 BEDPTON

pagina 6 van 7

Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: WBV) 2006/4, geven de ontwikkelingen in Nepal sedert het jaar 2004 reden tot zorg. Het westen van Nepal wordt nog immer categoriaal beschermenswaardig geacht. Echter, het is relatief veilig in Kathmandu Valley en in de districtshoofdsteden. Eveneens is de situatie relatief veilig in de districten Manang en Mustang. Deze gebieden zijn over het algemeen bereikbaar vanuit het platteland. Verweerder is gelet hierop van oordeel dat personen zich kunnen onttrekken aan de algehele onveilige situatie op het platteland. Zij hebben derhalve een verblijfsalternatief in genoemde relatief veilige gebieden en steden. Bovendien heeft verweerder gewezen op de omstandigheid dat een aantal andere Europese landen geen speciaal beleid voeren ten aanzien van Nepal en zij terugkeer verantwoord achten. Het belang dat verweerder hecht aan de harmonisering van het landgebonden asielbeleid met andere Europese landen, geeft reden geen speciaal beleid te voeren inzake Nepal.

Eiser heeft zich, onder verwijzing naar de (niet overgelegde) documenten van Amnesty International van 19 januari 2006 en maart 2006, een Briefing Paper van Human Rights Watch, het Asia Report no. 111, gedateerde 31 januari 2006 van de International Crisis Group en een artikel uit de Volkskrant van 11 april 2006, op het standpunt gesteld dat een categoriaal beschermingsbeleid voor Nepal is geïndiceerd.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de algehele situatie in Nepal niet van zodanige aard is, dat een categoriaal beschermingsbeleid moet worden gevoerd. De rechtbank verwijst naar een uitspraak van de Afdeling van 8 december 2005, gepubliceerd in JV 2006, 39, welke uitspraak dateert van na het ambtsbericht van 30 september 2005. Uit de uitspraak blijkt dat diverse internationale rapporten, waaronder een rapportage van Human Rights Watch van 2 maart 2005, in de beoordeling zijn betrokken. Voorts blijkt uit evenvermelde uitspraak dat op ambtelijk niveau regelmatig overleg plaats vindt met het Ministerie van Buitenlandse Zaken over de situatie in Nepal en de meest recente ontwikkelingen daarin. Tot op heden is echter geen aanleiding gevonden om een categoriaal beschermingsbeleid te voeren. De in de beroepsfase naar voren gebrachte documenten kunnen niet afdoen aan het hiervoor gegeven oordeel.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder eiser terecht een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de gronden genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 onthouden.

Gelet op al het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard. Hetgeen overigens in beroep is aangevoerd heeft gelet op het vorenstaande geen nadere bespreking.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als aangegeven in rubriek III.

Reg.nr: 05/42 713 BEDPTON

pagina 7 van 7

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

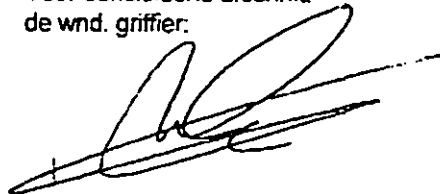
Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol in tegenwoordigheid van mr. C.J.M. Kramer als griffier
en in het openbaar uitgesproken op

14 MAART 2007

w.g. C. Kramer

w.g. E.H.A.F.M. Krol

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: **14 MAART 2007**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling
bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus
16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van
deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de
uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een
afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 jundto
artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige
voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Stichting Rechtsbijstand Asiel LEGAL AID

Spinhuisweg 2
5211 JG 'S-
HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-
HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

APPÈLSCHRIFT

'S-HERTOGENBOSCH, 10 april 2007

Betreft
Verblijvende te
Geboortedatum
Land van Herkomst : Nepal
Ons kenmerk : MCS / 0700144

Afd. Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

fax : 070 - 36 51 380
Aantal pagina's 10

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
C 2113 10 APR 2007	
ZAAKNR. 200702526-1	
AAN: V2	
BEHANDELD: DD:	PAR:

mw. mr. C.C.H.M.
Backerra
advocaat
mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat
mw. mr. H.W. Costermans
jurist
mw. mr. I. van den Elshout
jurist

mw. mr. E.L. Garnolt
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

mw. mr. J.M. Landman
jurist

mw. mr. M.A.C. Siemerink
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

Appellant woonachtig te kiest in deze woonplaats op het adres van mw. mr. M.A.C. Siemerink werkzaam bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel, Postbus 1308, 5200 BJ 'S-HERTOGENBOSCH, die tot het indienen van het onderhavige appelschrift bepaaldelijk gevolmachtigd is, met recht van substitutie. Een machtiging dienaangaande treft u hierbij aan (productie 1).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Appellant stelt hoger beroep in tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, sector bestuursrecht, Vreemdelingenkamer, van 14 maart 2007, verzonden op 14 maart 2007, met het procedure.nr. 06/42713. Een kopie van de uitspraak is bijgevoegd (productie 2).

In de bovengenoemde uitspraak wordt het beroep van appellant tegen de afwijzing van aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet (Vw) afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikking van de minister voor Vreemdelingenzaken, verder te noemen verweerder, van 8 augustus 2006.

GRIEVEN

Grief 66n

De eerste grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank waarin zij stelt de rechtbank overweegt ten aanzien van eisers grief dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door na te laten de overgelegde documenten nader te onderzoeken dat dit verweerder niet tot een ander oordeel had hoeven leiden. (pagina 4 eerste alinea)

De rechtbank miskent hiermee ten enen male dat appellant al in een vroeg stadium de documenten heeft overlegd en dat appellant nadrukkelijk heeft aangegeven dat hij niet in staat was deze te vertalen.

De stelling van de rechtbank dat deze documenten toch niet kunnen worden aangemerkt als identiteitsdocumenten miskent het feit dat de documenten een directe bevestiging vormen van appellants vrees voor vervolging door de Maoïsten. Immers de verklaringen zijn afkomstig van geloofwaardige en verifieerbare bronnen, waarbij de VDC de vertegenwoordiging van de Nepalese autoriteiten vormt. Gezien de ernst van appellants vrees, had deze bron niet zomaar terzijde mogen worden geschoven en had de rechtbank dit niet mogen accorderen. Ondanks het feit dat deze documenten de identiteit van appellant niet bevestigen, passen zij wel naadloos in de situatie in Palpa district en Nepal in het algemeen en appellants relaas in het bijzonder.

SNS Bank Arnhem
90.28.34.487

Stichting Dordengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

Stichting Rechtsbijstand Legal Aid

De mogelijkheid om de documenten in een vroeg stadium te laten vertalen, en heeft door dit niet te doen, willens en wetens de procedure van appellante benadeeld. Vervolgens heeft zij de documenten na vertaling niet meer mee genomen in haar beoordeling. Hiermee heeft zij appellante bewust benadeeld. De rechtbank heeft deze onzorgvuldige handelswijze van de minister wel tegen het licht gehouden, maar ten onrechte goedgekeurd. Hiertegen richt zich de eerste en enige grief. Hiermee is de procedure dusdanig onzorgvuldig geworden, dat de beschikking niet in stand had mogen blijven. Ook bij de marginale zorgvuldigheidstoets had de rechtbank dit moeten onderkennen.

Grief twee

De tweede grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank waarin zij stelt dat op basis van de uitspraak van uw afdeling d.d. 8 december 2005 m.b.t. het al dan niet voeren van een categoriaalbeschermingsbeleid voor Nepal, de informatie van 2006 verder ongemotiveerd terzijde kon worden geschoven. (pagina 6, alinea 3) *de in de berpepsfase naar voren gebrachte documenten kunnen niet afdoen aan het hiervoor gegeven oordeel.* Onder verwijzing naar overleg op ambtelijk niveau waarin in de 2005 uitspraak is gesproken, meent de rechtbank te kunnen concluderen dat ook de informatie van verschillende organisaties geen nadere motivering door de minister behoeft. Dit stelt appellante in een onmogelijke situatie; hij verwijst naar recente informatie van erkende bronnen waar ook Buitenlandse Zaken vaak gebruik van maakt, maar deze informatie doet -volgens de rechtbank- niks af aan een ambtsbericht wat dateert van lang voor die informatie.

De rechtbank heeft ten onrechte genoeg genomen met de enkele, verder niet gemotiveerde stelling van de minister dat ook de meest recente informatie over Nepal geen afbreuk doet aan het oordeel van de minister gebaseerd op een veel ouder ambtsbericht. Hiermee is de besluitvorming door de minister volstrekt ondoorzichtig geworden, hetgeen niet past in en zorgvuldige procedure. Hiertegen richt zich de tweede grief.

Conclusie

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellante verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellante u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellante gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend,

mw. mr. M.A.C. Siemerink
gemachtigde

Bijlage:

1. Afschrift machtiging d.d. 3 april 2007
2. Afschrift uitspraak rechtbank 'sGravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht d.d. 14 maart 2007